

PREŽI
TÚTO
NOC

RILEY SAGER

Ljndeni

Preži túto noc

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Riley Sager

Preži túto noc – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Preži túto noc

RILEY SAGER

**Preži
túto noc**

Ljndeni

Venujem všetkým ľuďom v tme

Zapnite si pásy. Čaká nás divoká noc.

Všetko o Eve

Roztmievačka.

Parkovisko.

Uprostred noci.

V pustatine.

Začíname od konca ako vo vrcholných dielach žánru film noir.

Bill Holden sa mŕtvy vznáša v bazéne. Fred MacMurray nahráva záverečné priznanie.

Kruh sa uzatvára. Slučka sa zatáhuje.

Je tu auto, motorest, neónový nápis na parkovisku, z ktorého v spätnom zrkadle zostávajú len šmuhy, keď auto rýchlo odchádza preč. V aute sedia dvaja ľudia – mladá žena na sedadle spolujazdca a muž za volantom. Obaja uprene hľadia na cestu pred sebou a majú pochybnosti.

O tom, kto sú.

O tom, kam idú.

O tom, ako sa sem dostali, do tohto konkrétneho okamihu. Tesne pred poľnocou. Posledné sekundy utorka 19. novembra 1991.

Ale Charlie vie, čo ich priviedlo na prah tohto neistého nového dňa. Situácia sa odvíja políčko po políčku ako film v premietacke a ona presne vie, ako sa to všetko stalo.

Vie to, pretože toto nie je film.

Odohráva sa to tu a teraz.

Ona je to dievča v aute.

Muž za volantom je vrah.

A Charlie s istotou človeka, ktorý už stokrát videl tento typ filmu, vie, že len jeden z nich sa dožije svitania.

21.00

INT. INTERNÁTNA IZBA - DEŇ

Zostať tu neprichádza do úvahy.

Len preto Charlie súhlasila, že nasadne do auta s úplne cudzím človekom.

Sľúbila Robbiemu – a sľúbila to aj sebe –, že ak sa jej niečo začne zdať podozrivé, tak ujde. Opatrnosti nikdy nie je nazvyš. Teraz určite nie.

Teda po tom, čo sa stalo Maddy.

Charlie bola od začiatku pripravená na útek a v duchu dala dohromady zoznam všetkých scenárov, v ktorých by určite mala zdrhnúť. Ak auto bude vyzerat' otlčené alebo bude mať tmavé sklá. Ak v ňom bude sedieť aj niekto ďalší – bez ohľadu na vysvetlenie. Ak šofér bude chcieť čím skôr vyraziť alebo ak sa, naopak, nebude vôbec ponáhľať. Odprisahała – Robbiemu, sebe, ba aj Maddy, s ktorou sa ešte stále občas rozpráva, hoci Maddy je už dva mesiace v hrobe –, že pri najmenšom náznaku podozrenia sa rozbehne naspäť do internátu.

Pochybuje, že k tomu dôjde. Chlapík totiž pôsobí milo. Priateľsky. Rozhodne nie ako typ človeka, ktorý by bol schopný toho, čo niekto urobil Maddy aj ďalším.

Okrem toho, nie je to cudzí človek. Nie úplne. Už sa raz stretli – pred nástenkou spolujazdy v jedálni, maličká pri veľkej stene inzerátov študentov, ktorí sa zúfalo potrebujú dostať domov, aj tých, ktorí sú ich tam ochotní zaviesť za peniaze na benzín. Charlie práve zavesila svoj inzerát – pekne vypísaný, jej telefónne číslo umiestnené na každom dôkladne nastrihnutom útržku –, keď sa pri nej zjavil.

„Ideš do Youngstownu?“ spýtal sa a prechádzal pohľadom od nej k inzerátu a naspäť.

Charlie na začiatku zaváhala. Zvykla si váhať po tom, čo sa stalo Maddy. Nikdy sa dobrovoľne nedávala do reči s cudzími. Až kým si neurobila predstavu o ich zámeroch. Možno chce len nezáväzne prehodiť pár slov. Alebo sa ju pokúša zbaliť. Nepravdepodobné, ale nie úplne vylúčené. Napokon, tak sa kedysi zoznámila s Robbiem. Kedysi bola pekná, kým do nej pocit viny a žiaľ nezaťali pazúry.

„Hej,“ povedala napokon, keď sa pohľadom vrátil k nástenke a presvedčil ju, že je tu z rovnakého dôvodu ako ona. „Aj ty tam ideš?“

„Ja idem do Akronu,“ odvetil.

Charlie zbystrila pozornosť. Nebol to síce Youngstown, ale bolo to dostatočne blízko. Krátka zastávka na ceste do jeho cieľa.

„Šofér alebo spolujazdec?“ opýtala sa.

„Šofér. Dúfal som, že nájdem niekoho, s kým by som sa podelil o náklady na benzín.“

„To by som mohla byť ja,“ odvetila a dovolila mu, aby si ju obzrel a sám sa rozhodol, či je typ človeka, s ktorým by chcel stráviť hodiny v aute. Uvedomovala si, aké signály teraz do okolia vysielala – mračí sa tak, že chalanov ako on by to ur-

číte inšpirovalo na výzvu, nech sa usmeje, keby nevyzerala, že im za to hneď vrazí. Visel nad ňou ponurý mrak sklúčenosti.

Aj Charlie si ho dobre obzrela. Vyzeral o pár rokov starší ako typický študent, hoci ten dojem mohla vytvárať jeho postava. Bol totiž naozaj veľký. Vysoký, so širokou hrudou a hranatou čelustou. Charlie mala pocit, že v džínsoch a mikine Olyphantovej univerzity vyzerá ako hrdina z vysokoškolskej komédie zo štyridsiatych rokov. Alebo ako zloduch z vysokoškolskej komédie z osemdesiatych rokov.

Predpokladala, že je tu na postgraduálnom štúdiu tak ako Robbie. Jeden z tých, ktorým zachutil vysokoškolský život a rozhodli sa, že sa s ním tak skoro nerozlúčia. Ale mal pekné vlasy, čo si Charlie všimla, hoci si svoje nijako neudržiavala. A mal aj výrazný úsmev, ktorý vyčaril, keď povedal: „Možno. Kedy by si chcela vyraziť?“

Charlie mlčky ukázala na slovo, ktoré stálo v samom strede inzerátu.

IHNED.

Odtrhol si pripravený papierik zo spodného okraja inzerátu a zanechal tam medzeru, ktorá Charlie pripomenula chýbajúci zub. Pri tej predstave ju striaslo.

Strčil si útržok do peňaženky. „Uvidím, ako mi to vyjde.“

Charlie neočakávala odpoveď. Bolo to v strede týždňa v polovici novembra, desať dní pred Dňom vďakyvzdania. V takom čase nikto nechcel odísť z internátu. Nikto okrem nej.

No večer jej zazvonil telefón a na druhom konci sa ozval neurčito známy hlas: „Ahoj, tu je Josh. Zo spolujazdy.“

Charlie, ktorá sedela vo svojej internátnej izbe a hľadela na jej druhú polovicu, tú, ktorá bola kedysi plná Maddy a jej vecí, a teraz zostala prázdna a bez života, pobavila sama seba odpoveďou: „Čau, Josh zo spolujazdy.“

„Ahoj...“ Josh zmlkol, určite na útržku v ruke hľadal meno dievčaťa, ktorému volá. „Charlie. Len som ti chcel oznámiť, že môžem vyraziť zajtra, ale až večer. O deviatej. Ak chceš, na sedadle spolujazdca mám voľné miesto a ty naň máš miestenku.“

„Beriem.“

A bolo.

To zajtra je dnes a Charlie sa posledný raz obzerá po internátnej izbe, do ktorej sa pravdepodobne už nikdy nevráti. Pohľadom prechádza po miestnosti, aby si zapamätala každý centimeter priestoru, ktorý bol posledné tri roky jej domovom. Zapratané stoly. Postele s hrbou vankúšov. Svetielka, ktoré Maddy rozvesala na ich prvé Vianoce a už nezvesila, sú teraz zapnuté.

Cez okno prúdia zlatisté lúče jesenného popoludnia, až sa všetko sépiovo ligoce, a Charlie cíti radosť aj smútok. Nostalgiu. Tú krásnu bolesť.

Za jej chrbtom niekto vojde do izby.

Maddy.

Charlie cíti vo vzduchu jej parfum. Chanel No. 5.

„To je ale diera,“ povie Maddy.

Charlie na perách zahrá melancholický úsmev. „Ja ťa...“

„*Charlie.*“

INT. INTERNÁTNA IZBA - NOC

Robbieho hlas, ktorý zaznie z otvorených dverí, ako lusknutím prstov zruší kúzlo. Miestnosť je okamžite bez života. Stoly sú prázdne. Postele sú vyzlečené. Svetielka zostali, ale sú vypnuté už niekoľko mesiacov. Charlie v okne nevidí teplé slnečné lúče, ale prísny obdĺžnik tmy.

Maddy je dávno preč. Nezostala ani najslabšia stopa jej parfumu.

„Je deväť hodín,“ povie Robbie. „Mali by sme ísť.“

Charlie stojí uprostred izby, ešte stále dočasne stratená. Aké je to zvláštne – a absolútne otrasné – prejsť z obrazu, ktorý mala v mysli, do drsnej reality. V tejto miestnosti nezostala ani štipka šťastia. Charlie to teraz jasne vníma. Je to len kocka s bielymi stenami a obsahuje iba spomienky, ktoré po tej tragédii dostali trpkú príchuť.

Robbie ju pozoruje odo dverí. Vie, čo sa práve odohralo.

Film v jej hlave.

To, že Robbieho takéto filmy nikdy netrápili, patrí k veciam, ktoré na ňom miluje. Pozná jej príbeh, vie o jej posadnutosti, chápe aj to ostatné.

„Zobrala si si dnes tabletku?“

Charlie prehltnie a prikývne. „Uhm.“

„A si komplet zbalená?“ spýta sa Robbie, ako keby odchádzala len na víkend a nie – s najväčšou pravdepodobnosťou – naveky.

„Asi hej. Nebolo to jednoduché.“

Väčšinu dňa si triedila veci na dve hromady: zobrať so sebou alebo nechať tu. Nakoniec si toho vzala veľmi málo. Len dva kufre, do ktorých napchala všetky šaty, plus škatuľu plnú suvenírov a svojich milovaných videokaziet. Zvyšok išiel do škatúľ, ktoré svedomito poukladala do stredu miestnosti, aby uľahčila prácu ľuďom, ktorí ich budú musieť podnášať, keď si tu uvedomia, že sa už nevráti.

„Ak potrebuješ viac času, dopraj si ho,“ povie Robbie. „Nemusíš predsa odísť dnes večer. A môžem ťa odviezť aj ja, ak si teda ochotná počkať do víkendu.“

Charlie to chápe. Ale čakať – čo i len pár dní navyše – je pre ňu rovnako nemysliteľné ako zostať.

„Už je neskoro meniť plány.“

Vezme si kabát. Vlastne Maddin kabát. Maddy ho zdedila po staršej a nedopatrením ho tu zabudli, keď odnášali jej veci. Charlie ho objavila pod Maddinou posteľou a privlastnila si ho. Je starý – z päťdesiatych rokov – a netypicky výrazný na Charlie, ktorá väčšinou dáva prednosť veciam, v ktorých poľahky splynie s davom. Kabát z jasnočervenej vlny zdobí mohutný golier v tvare motýľích krídel, ktoré sa spoja, keď si ho Charlie zapne ku krku.

Robbie jej vezme kufre a Charlie nechá len škatuľu v ruke a ruksak JanSport, ktorý používa namiesto kabelky. Charlie za sebou nezamkne. Načo by to robila? Pred odchodom